

med Bifald af vedkommende Politiorighed at give Kommunalbestyrelserne fuld Frihed til at kunne afsige fra Alt, hvad der i Lovudkastet er foreslaaet under §§ 1, 2, 3 og 8. Vi have ment, at dette ikke stemmer med Hensigten og en saadan Lov. Hensigten maa jo være, at Loven skal overholdes overalt; er der Grund til Undtagelser, bør disse gjøres i selve Loven, og det bør ikke overlades til en eller anden Myndigheds Stjøn, hvorvidt der skal gjøres Undtagelser eller ei. Lovforslaget siger: „Naar stedlige Forhold eller andre Hensyn tale derfor.“ Altsaa: hvilke andre Hensyn er det, der kunne bevirke, at vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling kan fremkalde forandrede Bestemmelser? Derimod har man ment, at der kunde være Grund til at give Kommunalbestyrelserne ved Politivedtagten Tilladelse til at træffe visse bestemte i Loven angivne Bestemmelser, altsaa ikke til Andre end netop dem, der nævnes i selve Loven. Det er dertil, Forslaget under Nr. 22 sigter, idet man gaar ud fra, at i de Tilfælde, der her ere nævnte, vilde det uden at komme altfor meget i Strid med Loven i det Hele, kunne være tilladeligt at træffe saadanne Bestemmelser, hvor Forholdene kunde fordre det, og hvor altsaa Kommunalbestyrelsen vilde gjøre Indstilling derom og faae dem vedtagne paa samme Maade, som Politivedtagter i det Hele vedtages. Naar det under Nr. 23 foreslaas, at det sidste Stykke af § 13 skal udgaa, nemlig, at Loven skal træde i Kraft 3 Maanedes efter dens Indrykkelse i Lovtidenden, saa er Grunden dertil den, at vi have antaget, at denne Bestemmelse i alt Fald nærmest var fremfat, fordi det har været den høitagtede Justitsministers Mening, at de Bestemmelser, der skulde kunne træffes i Følge § 12 ved Politivedtagten, burde være trufne, ogsaa inden Loven traadte i Kraft, og at der derfor maatte gives vedkommende Kommunalbestyrelse 3 Maanedes efter Lovens Udkommen, til at foranledige, at saadanne Bestemmelser bleve trufne. Men da den høitagtede Justitsminister har erklæret, at han opfatter Bestemmelsen her, ligesom Udvalget har opfattet den, saaledes at Kommunalbestyrelserne ved Vedtagten kunne træffe disse Bestemmelser i § 12 til enhver Tid, hvor de maatte finde sig foranledigede til at sørge for, at de blive trufne, altsaa ikke alene før end Loven traadte i Kraft, men ogsaa til enhver anden følgende Tid, naar de maatte ikke strax have indset Nødvendigheden af at faae saadanne Bestemmelser trufne, men siden ved Erfaringen vare blevne overbeviste om, at det vilde være hensigtsmæssigt at træffe saadanne, — saa have vi ment, at Bestemmelsen her om 3 Maanedes Udsættelse ikke var fornøden. Af denne Grund er det altsaa, at Udvalget foreslaar, at dette Stykke skal udgaa. — Om Lovens Titel har jeg talt tilstrækkeligt, og jeg skal altsaa indskrænke mig hertil.

**Jagt:** Svad jeg navnlig finder mig foranlediget til at udtale mig om særlig i dette Dieblis, er Forslaget under Nr. 7 til § 2. Jeg har personlig været tilbøielig til paa dette Omraade at give den størst mulige Frihed, og det vil maaske erindres, at der ved 1ste Behandling fandt en temmelig skarp Meningsudvikling Sted mellem det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) og mig, netop fordi jeg overfor hans Paastand om, at det var Statens Opgave i videste Udstrækning at beskytte den store Almuesklasse eller Arbeidsklasse mob, at den skulde overlæses med Arbejde, hævdede, at det ikke var vor Opgave at blande os i dette Forhold. Naar jeg nu desuagtet er kommet til i disse Ændringsforslag, navnlig i Ændringsforslaget under Nr. 7, at indtage et andet Standpunkt, saa har jeg troet, at de Grunde, der have bevæget mig dertil, muligen ogsaa kunde være afgjørende for en stor Del andre Medlemmer i det ærede Thing. Jeg har ved tidligere Leiligheder oftere hævded, at jeg i Spørgsmaal, som vedrøre Folkets religiøse Interesser, anser mig for ubesjætt til at sætte min Mening i Stedet for det, som jeg har Grund til at antage for den almindelige Folkemening, og jeg tør sige, at det har hos det store Flertal af Udvalgets Medlemmer været den ledende Tanke, at de ved Forhandlingen af dette Lovforslag vilde saavidt muligt søge at træffe det, der var Befolkningens almindelige Ønske i denne Sag. Dette har navnlig været det Afgjørende for mig, og jeg tør nok ogsaa antage for mine ærede Medforslagsstillere af Forslaget under Nr. 7. Jeg skal bemærke, at naar den ærede Ordfører, der har sin Force i at bruge saadanne stærke Udtryk som „at lægge sig Rænker om Benene“ osv., fremstiller det fra den Side, som om Forslaget her vilde have lagt en Rænke om Benene, saa tror jeg nok, at man med fuld saa god Føie kunde fremstille det paa den Maade, at vi vilde beskytte dem, der trænge til Lovgivningens Beskyttelse imod, at Andre lægge dem Rænker om Benene; thi jeg maa gjøre opmærksom paa, at de, hvis Interesser væsentlig berøres af dette Forhold, navnlig ere de Handlende, netop Handelsforeningerne omkring i Landet, og alle Begne, hvor jeg personlig har haft Leilighed til at erfare, hvorledes Meningene var, har det vist sig, at denne Mening var tilstede, at de øiste Forbud mod Butikshandel om Søndagen, for at deres Lærlinge og de talrige i Butikkerne engagerede Betjente kunde have i det Mindste een Fridag om Ugen. Sagen er netop den, at disse Mennesker mere end nogen anden Samfundsklasse ere under en overordentlig stærk Lvang lige fra Solen gaar op, og til den gaar ned. Man vil erindre, at de, der ere beskæftigede i Butikkerne, hvor de skulle være Publikum's Tjenere, ikke have en eneste Fritime fra det Dieblis, Dagen begynder og til den ender, og selv